

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 1054: Nhất Chân Pháp Giới, Bình Đẳng Bình Đẳng, Há Có Sự Phân Biệt Giữa Phàm Và Thánh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 092)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nhất Chân pháp giới, bình đẳng bình đẳng, há có sự phân biệt giữa phàm và thánh.】

Đây là đại tiền đề, nhất định phải thấu rõ, việc giảng kinh thuyết pháp sau này đều lấy đây làm nền tảng. Khi chúng ta đọc “Kinh Vô Lượng Thọ”, trong bốn mươi tám lời nguyện, nếu là người tỉ mỉ một chút, sau khi đọc xong nhất định sẽ nảy sinh nghi ngờ. Những người không nghi ngờ thường thuộc hai hạng: một là người rất có phước báo, không phân biệt, không chấp trước; hai là người qua loa đại khái, tâm quá thô thiển nên không hề lưu ý.

Trên kinh nói, phàm là những người vãng sanh đến thế giới Tây phương Cực Lạc, chúng ta biết rằng thế giới Tây phương có “tứ độ, tam bối, cửu phẩm” (bốn cõi, ba bậc, chín phẩm). Mà những người vãng sanh, trên từ bậc Đẳng Giác Bồ Tát như Ngài Văn Thù, Phổ Hiền cũng đều phát nguyện cầu vãng sanh, dưới thì đến cả chúng sanh nơi địa ngục. Điều này cho thấy những người vãng sanh vốn dĩ cực kỳ không bình đẳng, chênh lệch nhau quá lớn. Hơn nữa, thế giới Cực Lạc lại giảng cho chúng ta về tứ độ, tam bối, cửu phẩm; thế nhưng trong nguyện văn lại nói rằng, tất cả những người vãng sanh khi đến thế giới Tây phương Cực Lạc đều là bình đẳng. Thân thể bình đẳng, thầy đều là thân sắc vàng ròng Tử Ma; tướng mạo bình đẳng, trí huệ bình đẳng, thần thông bình đẳng, đều có Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tha tâm thông, Lưu tận thông, Thần túc thông, không có một thứ nào là không bình đẳng, điều này làm sao khiến người ta không hoài nghi cho được? Bạn đọc đoạn kinh văn này mà không hoài nghi thì mới là chuyện lạ, hoài nghi là chuyện đương nhiên.

Tất nhiên, Đức Phật trong kinh đã giải thích rõ cho chúng ta, vì sao lại bình đẳng? Vốn dĩ là không bình đẳng, nhưng khi đến thế giới Tây phương thì tất cả thấy đều bình đẳng, tất cả Bồ Tát đến thế giới Tây phương đều làm A Duy Việt Trí Bồ Tát. A Duy Việt Trí Bồ Tát, chúng ta thường nói là viên chứng tam bất thoái. Viên chứng tam bất thoái thông thường là chỉ cho bậc từ Thất địa trở lên. Lên đến đâu? Lên đến Đẳng Giác. Sinh đến thế giới Tây phương Cực Lạc có phải giống như Thất địa Bồ Tát không? Không phải! Thất địa vẫn còn kém xa lắm. Là Đẳng Giác, đích thực là Đẳng Giác, các ngài ngang hàng bình đẳng với chư Phật, cho nên nơi đó là pháp giới bình đẳng. Sự bình đẳng đó không phải do tự chúng ta tu mà đạt được, nếu dựa vào sự tu tập của chính mình để đạt được thì khó khăn lắm, thời gian sẽ rất dài! Phải mất đến ba đại a-tăng-kỳ kiếp, vô lượng kiếp.

Vậy sự bình đẳng này từ đâu mà có? Là do oai thần bốn nguyện của Phật A Di Đà gia trì, là từ đó mà có, chứ không phải do tự mình tu mà đạt được, mà là do Phật lực gia trì. Chúng ta ắt hẳn sẽ thắc mắc: Phật A Di Đà làm gì có thần lực lớn đến như vậy? Điều này cũng khiến người ta phải hoài nghi. Tại sao Bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật của chúng ta không gia trì cho chúng ta? Có sao nguyện lực, thần lực của Phật A Di Đà lại lớn lao đến thế? Ngay tại chỗ này, nếu bạn nghiên cứu kỹ “Kinh Vô Lượng Thọ”, bạn sẽ thấu tỏ. Bốn nguyện của Phật A Di Đà gia trì là lời tuyên thuyết hiển minh, rất rõ ràng; nhưng phần ẩn chứa thâm kín bên trong thì thật không thể nghĩ bàn! Trong sự thâm kín đó, tất cả chư Phật Như Lai trong mười phương thế giới thấy đều đang gia trì cho Phật A Di Đà, thấy đều gia trì cho người vãng sanh đó. Nói cách khác, niệm Phật vãng sanh thế giới Tây phương Cực Lạc, là bạn đang nhận được sự gia trì của tất cả chư Phật Như Lai trong mười phương ba đời tận hư không, khắp pháp giới, sự việc là như vậy đó. Thế nên Đức Thế Tôn đã miêng đắng lòng thương khuyên nhủ chúng ta niệm Phật cầu sanh Tịnh độ, trong “Kinh Di Đà” Ngài đã nhiều lần khuyên răn khích lệ, nhắc đi nhắc lại hết lần này đến lần khác, Đức Phật đã từ bi đến chỗ tột cùng. Chúng ta hiểu rõ đạo lý này, tường tận sự thật này, thì mới không còn hoài nghi, từ đó mới chịu “tử tâm đạp địa” (dứt bất mọi vọng tưởng, một lòng một dạ) thật thà niệm Phật, mới chịu buông xả vạn duyên, thành tựu ngay trong một đời này.

Cho nên trong Nhất Chân pháp giới, không có sự sai biệt giữa phàm và thánh. Phật nói với chúng ta, thế giới Tây phương có tứ độ cửu phẩm, nhưng nếu bạn đến thế giới Tây phương để xem, liệu có tứ độ cửu phẩm không?

Không có, thấy đều bình đẳng, mọi người đều như nhau cả. Thế giới Hoa Tạng cũng vậy, trong “Kinh Hoa Nghiêm”, Đức Phật Thích Ca Mâu Ni giảng cho chúng ta nghe có bốn mươi một vị Pháp thân Đại sĩ, từ Sơ trụ cho đến Đăng giác, nhưng nếu bạn thực sự đi đến thế giới Hoa Tạng, bạn thử nhìn xem có hay không? Không có. Vì sao? Vì nơi đó là bình đẳng. Nếu bạn nói là không có, bạn nói không có là sai rồi! Nó thực sự có. Nếu bạn nói có, cũng sai luôn! Bởi vì nó đã bình đẳng rồi. Lý và Sự đều phải rõ ràng, thấy đều phải tường tận.